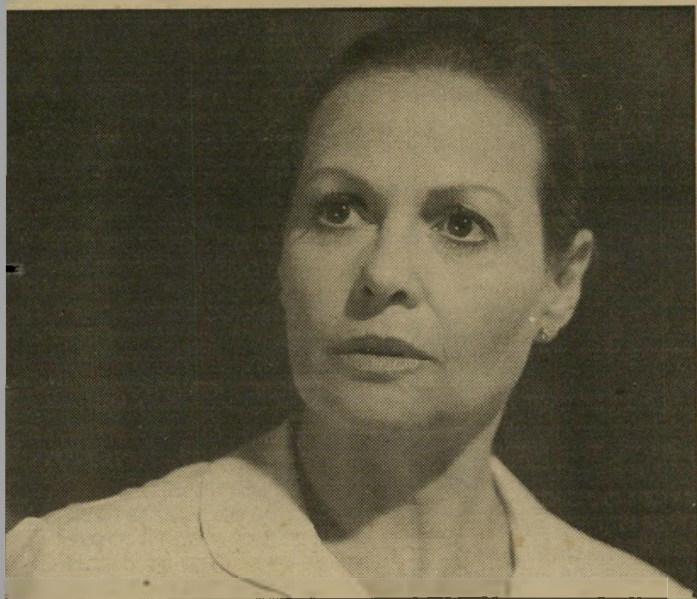

אחרי שובה מחו"ל וקבלת הפרס השני בפסטיבל ברלין, חשפה גילה אלמגור את ליבה בראיון עם דפנה ברק. היא בניה דברים מרים מאוד

„נגעתי בתחתית! רציתי למות!“

„הקיץ של אביה“ — בתיאטרון, בו במקום פרצתי בבכי... בכיתי חמישה ימים בלי הפסקה

„הקיץ של אביה“ — בקולנוע, כתבתי כדי שלא לצאת מהדעת

● מדור „הקיץ של אביה“ לגי בייך? פיסגת ההצלחה?

הקיץ של אביה — זוהי תוצאה של התמוטטות. זה נולד מתקופה... נגעתי אז בתחתית, רציתי למות. חטפתי פגיעה פה, פגיעה שם. היתה לי תקופה אינמה, קשה לי להסביר: לא עברתי, לא הגיעו שיחות טלפון; באחד הימים הציעו לי מטעם תיאטרון חיפה לעשות את התפקיד הראשי באיזדורה (הצגה על חייה של הרקדנית איזדורה ראנקו). מייד כשקראתי את המחזה, ידעתי שזה יהיה פלופ, אבל אני חייבת לעבוד, להתפתח. ידעתי מראש שאני הולכת לכישלון!

אחר כך שוב לא היתה לי עבודה. פתאום הופיע עודד קוטלר, והציע לי לעשות את מרטק במי מפחד מוויר ג'ינה וולף. תארי לעצמך: מרטק! עבר זמן. הוא נעלם לי. פתאום שמעתי שהוא עובד על זה בכלל עם חנה מרון — לא טלפון, לא כלום. במיקרה שמעתי.

עודד קוטלר היה החבר הראשון שלי כשהגעתי לתל-אביב, אהובי במשך שנתיים. שלחתי לו מסר עד כמה זה פגע בי.

אחרי זמן-מה הוא טילפן לי ואמר: „גילוש, אני רוצה לבוא לרכב איתך. במקום פרחים, אני מביא איתי משהו...“ הוא הגיע וזרק לידי את התסריט רומאן זעיר. אמר: „מה שהיה — היה, אני מציע לך את התפקיד הנשי הראי ש. זה שלך!“

ביסלתי תפקידים והתחייביות אחדות. נסעתי לחו"ל, ככה להתרענן. בכל-זאת, תפקיד נשי ראשי בסרט... בנמל-התעופה פתחתי עיתון ומה ראיתי? „טופל, אשתו ובתו כשרטו“ בו במקום פרצתי בבכי. הגעתי הביר תה וקרעתי שנה שלמה בלוח-השנה. לא היה לי יותר למה לחכות. סרט והצגה — זאת שנת-עבודה!

● הרגשת באילו הקאריירה שלך מחלופה כיוון? מלמעלה למטה?

האדם שבי נפגע. לפחות היה מרים טלפון — הייתי קונה לו אסימון! — והיה אומר: „גילה“ — או איך שהוא קורא לי: גילוש — „טופל חשב ויותר ממך, מפורסם יותר.“ מה, אני לא הייתי מבינה?

אני נפלתי לתחתית.

● מה פירוש „תחתית“?

חמישה ימים בכיתי ללא הפסקה. לא תיפקדתי בכלל.

זאת היתה פגיעה נוראה: שתי פגעי עות מאותו האיש.

הגר (בתה) חזרה בכל יום מבית-הספר פר ומצאה אותי בוכה.

אני אשה חזקה, אבל יש גבול. כמה, כמה פגיעות אפשר לקבל?

הגר שלי הצילה אותי. באחד הימים יצאה לבית-הספר, נכנסה למעלית. אחרי כמה שניות שמעתי דפיקה בדלת. זאת היתה הגר. היא פשוט ביקשה: „אמא, כשאחזור היום מבית-הספר, את לא תבכי יותר.“

או תפסתי מה אני עושה לילדה. רק נסגרה הדלת, תפסתי מחברת והתחלתי לכתוב.

● זאת היתה מלאכת-הבתי בה הראשונה שלך?

אני אשה שלא כתבה מימיה, פרט למיכתבים בשם אמא. „צריך לשלם פה, צריך לשלם עבור זה...“ הכתיבה כולה ארכה עשרה ימים. ינקלה (בעלה, יעקב אגמון) אפילו לא ידע מכך. הסתרתי זאת מפניו. כתבתי כי הייתי בהתפוצצות, כדי שלא לצאת מהדעת.

● איך הפכה הכתיבה למוגרי רה לספר?

באחד הליחות, כ-10 לפנות בוקר, יני קלה נתקל בערימת-הניירות. הוא

הצורך לשרת תדמית זוהרת-מצליח

חנית-עיסקית כשהכאבים והפגעי עות שוכנים עמוק-עמוק. לפתע הפתיחה אותי גילה: „ההקיץ של אביה“ הוא תוצאה של התמוטטות. נגעתי בתחתית, רציתי למות... „ההקיץ של אביה“ — ספר-הצגה סרט שהם סיפור-הצלחה מהמם — מתאר את ילדותה של גילה אלמגור סנדרוביץ (אלמגור גזר מאלכ סנדרוביץ וגורליצקי, שסימשה-תו של השחקן אילי גורליצקי, שהיה בעלה הראשון), לצידה של אם הסובלת מבעיות נפשיות, מצוקה כלכלית, והגילוי לגבי זהות אביה, שנרצח.

הפער בין השחקנית הזוהרת וה-מצליחה לבין נקודת-הזינוק שלה הפתיע רבים. כנותה של גילה וכא-בה, יצרו התרגשות, והביאו להצלחה מסחררת.

גילה אלמגור, גם בשעותיה הי-פות, היא אשה כנה, רבת-כאבים, מרגשת.

זה היה מרגש.

שעות אחדות לפני כן שבה גילה אלמגור משהייה של חודש בחו"ל, ממסע-הצלחה הסר-תקדים שבמ-הלכו זכה סירטה „הקיץ של אביה“ בפרס השני בפסטיבל-ברלין. צי-פיתי לבוקר קליל, עם שחקנית ש-היא בפיסגת-ההצלחה.

גילה, בצבעים חומים-חמים, איפור מינימלי — נראתה יותר מר-גשת מתמיד. המונח „יופי“ אינו משקף את הקרינה הזאת מבפנים, את השלווה, את ההשלמה עם כא-בים, פגיעות, עליות ומורדות.

היא התלוננה על הניגוד שבין התואר „אשת-קאריירה“, הנוסעת לה ברחבי-העולם, לבין הביתיות. „חודש לא הייתי בבית“, רטנה גי-לה, „אני לא מוצאת שום-דבר. אני שונאת-שונאת להיעדר תקופות ארוכות. זוהי התקופה הארוכה ב-יותר שנעדרתי, מאז שהגר הגיעה אלינו...“ השיחה התגלגלה לתלונות על

ינקלה אגמון והגר, או מה, אמא. הכל היה אצלך כליך שחמי

אני מאמינה!

את רואה את הבובות ליד דלת-הכניסה! זהו רק זכר לכך שפעם היה לי אוסף של 1500 בובות.

בילדותי לא היו לי — אז אספתי מאוחר יותר. באחד הימים קראתי לילדים של השכנים וביקשתי מהם: „תביאו אלי את הילדים הכי מיסכנים שאתם מכירים, היל-דים שאין להם צעצועים.“ הם שאלו: „למה?“ עניתי: „כך אני מבקשת.“ פיזרתי את הבובות ב-1500 סלון, והם הביאו אלי ילדים שלא היו להם בובות משלהם. אמרתי להם: „תבחרו לכם איזו בובה שתמצאו. רק עשו לי טובה אחת — אל תביאו“ אני מאמינה בשכר ועונש. ב-שקט-בשקט, אני עושה את ה-פעולות שלי. אני ממש מאמינה בזה.

למחרת „יוס-הבובות“ קיבל-תי טלפון משרות-האימוץ: הור-דיעו לי שקיבלתי את הגר.

שאל אותי: „גילה, מה זה? כתבת מש-הו?“ עניתי: „עובד, זה סתם.“ הוא התעקש: „תקריאי לי. אני רוצה לשמוע מה כתבת.“ אמרתי לו: „השתגעתי? עכשיו 1 בלילה“ בכל זאת, קראתי לו את החו-מר. זאת היתה הפעם הראשונה ששמע-תי בקול את מה שכתבתי בהתקפה. ינקלה התרגש נורא. זה (הקיץ של אביה) הרי גם הסיפור שלו. גם הוא לא הכיר את אביו.

יש בספר קטע, כיצד האמא חותכת חצי עגבניה ומסדרת עלים מסכיבה, כדי שהצלחת לא תיראה ריקה. אבל זה שאול מאמא של ינקלה, לא שלי.

משסימתי לקרוא, הוא הריח את ערימת הניירות ואמר: „או, זה מריח מנפש! תטלפני מחר לנירה הראל בעם-עובד (אשתו של יושבראש הוועד) המנהל של רשות-השירות, ארלה הר-אל. לא זרקת את כרטיס-הביקור שלה, אני מקווה...“

נבהלתי. פעם הציעה לי נירה לכי-תוב ספרי-ילדים. נדהמתי אז: אני — לכתוב?

למחרת טילפנתי לה, והתחלתי לגמגם: „יש לי משהו, איזו סקיצה...“ היא הפסיקה אותי באמצע: „אני יכר-לה לבוא אליך?“ נדהמתי: „מתי?“ „עכשיו“ היא ענתה.

עד לבואה בלעתי 10 מיליגרים — שני כדורים! — של ואליום, וחשבת